

Arrest

nr. 120 578 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE CONINCK, die loco advocaat W. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongelooftwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier

blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd, dat hij geen documenten voorlegt die zijn reisweg, identiteit en problemen aantonen en dat hij vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde over zijn problemen en zijn reisweg. Bovendien is verzoekers bewering dat zijn zussen niet op de hoogte zijn van zijn problemen tegenstrijdig aan zijn verklaring dat één van zijn zussen ooit naar de politie ging om in verband met zijn problemen een klacht in te dienen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij het resultaat van de botscan heeft ondertekend omdat hij dacht hier goed aan te doen en dat het CGVS er vanaf dat ogenblik van uit is gegaan dat hij akkoord ging met de scan, wat niet zijn bedoeling was.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker het document waarnaar hij verwijst niet aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de vaststelling dat verzoeker over zijn leeftijd heeft gelogen gebaseerd is op het feit dat verzoeker het resultaat van de botscan zou hebben ondertekend en zodoende akkoord zou zijn gegaan met de botscan.

Voor het overige betwist verzoeker geen enkele van de motieven van de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 februari 2014, blijft verzoekende partij bij haar standpunt. Zij wijst er op dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is omdat zij de resultaten van de botscan ondertekende zonder te weten wat zij ondertekende, en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgaat van een bevestiging door verzoekende partij van haar leeftijd afgaande op de botscan, wat een foutieve gevolgtrekking is.

Verzoekende partij gaat, door louter haar grieven dienaangaande (uit haar verzoekschrift) te herhalen, geheel voorbij aan hetgeen hieromtrent in de beschikking wordt (vast)gesteld: *"Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij het resultaat van de botscan heeft ondertekend omdat hij dacht hier goed aan te doen en dat het CGVS er vanaf dat ogenblik van uit is gegaan dat hij akkoord ging met de scan, wat niet zijn bedoeling was."*

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker het document waarnaar hij verwijst niet aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de vaststelling dat verzoeker over zijn leeftijd heeft gelogen gebaseerd is op het feit dat verzoeker het resultaat van de botscan zou hebben ondertekend en zodoende akkoord zou zijn gegaan met de botscan." Deze vaststelling wordt door verzoekende partij, die zich immers louter beperkt tot het herhalen van de argumentatie uit haar verzoekschrift, net als de overige overwegingen uit de beschikking niet ontkracht of weerlegd. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat verzoekende partij ter terechtzitting bevestigt dat zij geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, van 24 april 2013 waarbij aan verzoekende partij wordt meegedeeld dat de plaatsing onder de hoede van een voogd vervalt, gelet op de resultaten van het medisch onderzoek waaruit blijkt dat zij een minimum leeftijd heeft van 26,8 jaar.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS